

**CUPA EUROPEI '70
LA BUCUREȘTI**
(aspecte de la întrecerile de atletism în pag. 10-11)

SPORT

AUGUST 1970

15

Finis la 800 m. în ordinea treptelor podiumului:
ILEANA SILAI (România): aur, cu 2:03,8
DANUTA WIERZBOWSKA (Polonia): argint, cu 2:04,1
SARMA SHTULA (U.R.S.S.): bronz, cu 2:04,5

Foto: Paul ROMOȘAN

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în încheiprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei».

43 806

**LA REGATA INTER-
NAȚIONALĂ SNAGOV,**
unde s-au întrecut sportivi
din cinci țări (Cehoslovacia,
R.D. Germană, Polonia,
U.R.S.S. și România), cano-
torii români au ieșit victo-
rioși în trei probe. La skif
dublu, echipajul român Fran-
cisc Pap + Ilie Oanță a
ocupat locul întâi, cu timpul
de 6:47,6.

Boxerul mongol Gembo retrăgîn-
du-se derutat din raza lovirilor lui
Calistrat Cuțov.

La Dinamoviada de box

CUȚOV CEL MAI BUN DIN 68

Aflată la cea de a XI-a ediție, Di-
namoviada internațională de box
se înscrie printre cele mai impor-
tante competiții pugilistice ale
amatorilor. Ținând seama de acest
fapt, victoriile celor patru dinamo-
viști români (Ștefan Boboc, Adrian
Moraru, Calistrat Cuțov și Marin
Constantinescu) pot fi socotite, fără
rețineri, printre cele de însemnat
prestigiu internațional.

Dinamoviada internațională din
anul acesta, găzduită după cum se
știe de către clubul bucureștean din
Șoseaua Ștefan cel Mare, a întrunit
la start 68 de pugiliști reprezentanți
ai cluburilor «Dinamo» — România,
«Dinamo»-U.R.S.S., «Gwardia»-Po-
lonia «Dynamo»-R.D. Germană,
«Dozs»-Ungaria, «Kuda Hvezda»-
Cehoslovacia și «Aldar»-Republica
Populară Mongolă. Deși competiția
a fost onorată de prezența unor
«nume» cu rezonanțe olimpice —
campionul olimpic Valeri Sokolov
și fostul campion olimpic Bohumil
Nemecek — marea stea a întrecer-
ilor s-a dovedit a fi reprezentantul

nostru, campionul european Calis-
trat Cuțov. De la meci la meci mai
bun, Calistrat și-a demonstrat și de
această dată clasa internațională, com-
pletându-și palmaresul cu noi
victorii de prestigiu. Amintim citi-
torilor noștri că din 1968, de la J.O.
din Mexic, unde a fost învins de
campionul olimpic Ronnie Harris
(S.U.A.), Calistrat Cuțov nu a mai
pierdut nici un meci!

O altă «vedetă» a Dinamoviadei
de la București a fost «greul» sovietic
Kamo Sorojan, un talent autentic,
cu frumoase perspective. El a reușit
marea surpriză a competiției în-
vingându-l în finală pe favoritul
categoriei, campionul european Ion
Alexe.

Dintre ceilalți medaliați cu aur o
imprezie deosebită au făcut sovietic-
ul Ovecikin, polonezii Stakurski
și Hebel, și reprezentantul clubului
Altar din R.P. Mongolă, Altanchuiag.

P.H.

**PREMIUL MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI.** Alergarea a reunit
la start, printre concurenți, 6 dintre
cei 8 derbyști (au lipsit cei 2 «mari» —
Talion și Talaz) și s-a disputat pe
parcursul a 2 200 m. Deși a supor-
tat un handicap de 70 m, Seceriș s-a
impus așa de clar în acest premiu,
încît a reușit să refacă aproape în-
tregul handicap chiar de la jumă-
tatea distanței. Existența și a acestui
al treilea «decar» al trufului româ-
nesc (record 1'24,7/km) ne face să
regretăm din nou că acest premiu
nu s-a disputat acolo unde îi dădea
dreptul numele: la București.

D.I.

În fotografie: Seceriș (antre-
nor Mircea Ștefănescu) trece pri-
mul linia de sosire fără concurenți.

NU DE MULT, rugbiștii de la
Grivița roșie au avut prilejul să-l
felicite pe coechipierul lor Alexan-
dru Pop cu prilejul... Dar ce rost
ar avea să vă mai explicăm despre ce
a fost vorba, cînd vă puteți da seama
și dumneavoastră privind fotografia.
Le urăm și noi tinerilor căsătoriți
multă fericire.

SĂ CUNOAȘTEM
ȘI
SĂ ÎNDRĂGIM

NATATIA

Conf. dr. Emil GHIBU

Înotul, polo, săriturile în apă formează o grupă distinctă, deosebit de importantă atât în ansamblul ramurilor sportive, cât și în cadrul sistemelor de educație fizică.

Importanța majoră a natației în contextul activității de educație fizică și sport este dată chiar de trăsăturile, calitățile și efectele acestei discipline.

Naturaleșea mișcărilor executate în timpul înotului sau săriturilor constituie un prim atribut caracteristic al acestor ramuri.

Aplicabilitatea—utilitatea—necesitatea, alte caracteristici și, în același timp, calități de preț.

Din acest punct de vedere înotul poate fi socotit unul din cele mai utile sporturi. Fără îndoială este util și necesar să poți parcurge în marș sau alergare o distanță cât mai mare, să știi să stăpânești o ambarcațiune, să conduci cu măiestrie o motocicletă sau un automobil, să ridici o greutate — halteră, să cobori cu schiurile o pantă, să patinezi, să știi să să te aperi cu procedee din lupte, box sau judo, să tragi precis cu o armă, să stăpânești văzduhul cu un planor sau avion, dar este vital de util a ști să înoți.

Eficacitatea deosebită în dezvoltarea fizică armonioasă, în mărirea capacității biologice. Noțiunea de înot sugerează totdeauna frumusețe corporală, robustețe și igienă. Într-adevăr, concursurile de înot, de sărituri sau meciurile de polo pot constitui de multe ori și concursuri de dezvoltare fizică armonioasă, de vitalitate, îndemnare, forță și suplețe.

Naturaleșea, efectele asupra sănătății și aplicabilitatea natației (adevărat atletism în apă) îi conferă acesteia calitatea de sport de bază, alături de gimnastică, atletism și schi.

Din cele mai vechi timpuri oamenii și-au dat seama de utilitatea înotului pentru viață, pentru activitatea productivă. În Grecia antică se spunea despre omul fără educație că «nu știe să scrie, nici să înoate» (mîte nein, mîte grammate); la romani, erau slab cotați militarii care, «nu știau nici să înoate, nici să citească» (nec natat, nec legit).

În cadrul educației fizice școlare tot mai multe țări se orientează spre introducerea înotului printre ramurile sportive de primă importanță. În țara noastră, în special în ultimii 3—4 ani, C.N.E.F.S., Ministerul Învățămîntului și C.N.O.P. se preocupă tot mai intens de organizarea centrelor de învățare a înotului pentru masele de elevi. Aceasta, atât din cauza utilității practice, cât și a creșterii indicilor dezvoltării fizice la copiii care practică înotul. Înotul, ca și celelalte ramuri ale natației, ajută la mărirea capacității respiratorii, funcție primordială pentru starea de sănătate.

De aceea, pe drept cuvînt, înotul mai e denumit «arta de a respira în apă».

Înotul constituie un mijloc excelent de odihnă activă, de recreiere, de călire fizică și destindere psihică, de petrecere utilă a timpului liber.

Înotul poate fi practicat, cu aceleași efecte pozitive, la toate vîrstele și de ambele sexe; înotul poate fi învățat de la cea mai fragedă vîrstă, 3—4 ani. Iată o caracteristică care-i amplifică nota de universalitate.

Înotul constituie, de asemenea, și un mijloc eficace de tratament în cazuri de: rahitism, astenie, deviații ale coloanei vertebrale, atrofii musculare, diferite tulburări ale aparatului respirator și circulator, obezitate.

Procedeele tehnice de înot — craul, bras, înotul pe spate și delfin, derivate din cele populare — înotul «voinicesc», «broască», «pe o parte» și înotul «ciinesc».

Jocul de polo în apă, prilejuiește momente de mare tensiune, faze cu inedite și variate rezolvări tactice, luptă bărbătească, înfruntarea de forțe fizice și morale, măiestrie în execuții tehnice de minuire a mingii, răsturnări neașteptate ale scorului, pe scurt — adevărat fotbal pe apă.

Săriturile în apă — sport al curajului, stăpînirii perfecte a tuturor segmentelor corpului și, în același timp, al punerii în evidență a frumuseții corporale dinamice. O săritură bine executată = tehnică + artă, precizie + expresivitate.

Natația? Mișcări naturale + apă, aer, soare; sănătate, armonie corporală, stăpînire nemijlocită a mediului cel mai întins al planetei noastre.

DELFIN '70

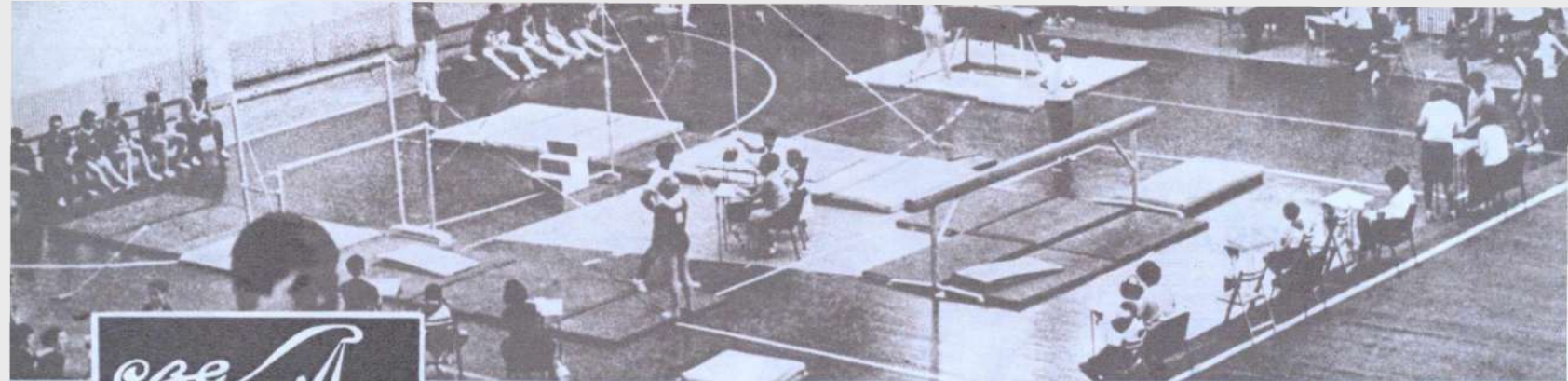
Dacă vrei să te întîlnești cu lumea minunată a copilăriei, nu ai decît să treci pragul Palatului Pionierilor și vei da peste un adevărat orașel în miniatură al cărui locuitori sînt, bineînțeles, școlarii. Ei desfășoară aici o activitate multplă, organizată competent de către cadrele de conducere, în vederea petrecerii timpului liber cât mai plăcut și cât mai instructiv.

Și cum sportul este o formă de manifestare a odihnei active, el se bucură de o largă participare a copiilor de toate vîrstele.

La Palatul Pionierilor din Capitală funcționează o tabără locală, pe sec-toare, în programul căreia manifestațiile sportive sînt prezente la loc de frunte. Peste 400 de elevi vin zilnic pe terenurile frumos amenajate pentru a se juca cu mingea de baschet, de fotbal, de tenis... Dar, fără îndoială, sportul cel mai îndrăgit — poate datorită și caniculei acestei veri — este înotul.

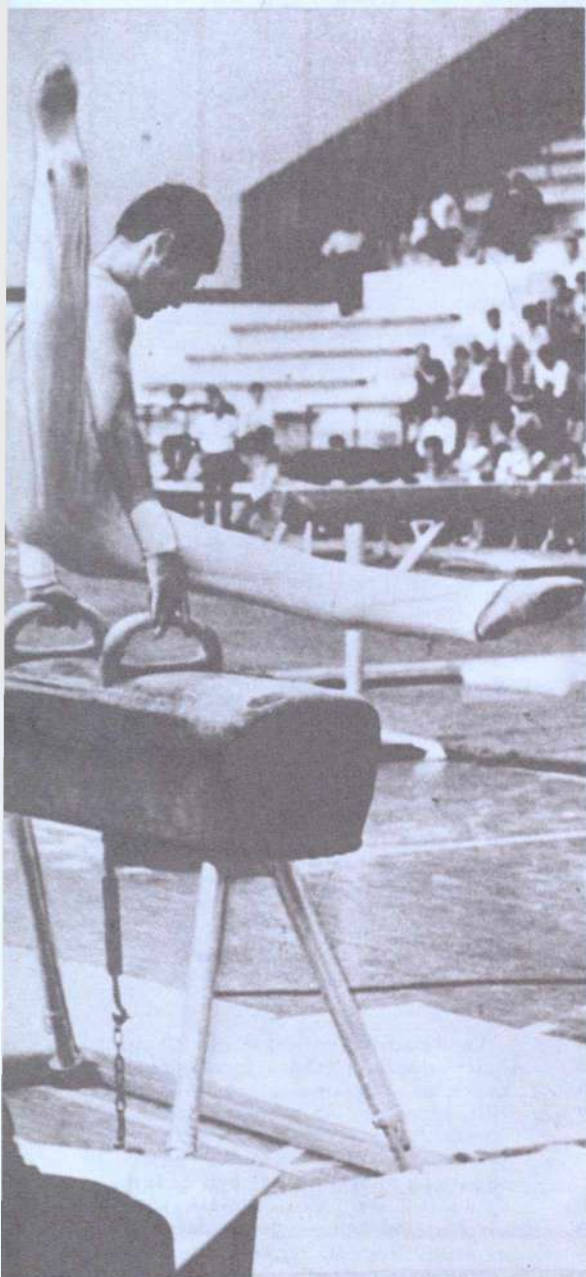
Venind în întîmpinarea marii dragosti a elevilor pentru natație, Consiliul

(continuare în pag. 14)

CAMPIONATELE BALCANICE DE GIMNASTICĂ

În plin sezon estival, când săile de spectacole ne-au obișnuit cu un «relache» prelungit, festivalul grației și al tineretii — *Campionatele balcanice de gimnastică*, aflate la a doua lor ediție — a oferit timp de trei zile spectatorilor timișoreni secvete incântătoare din arta mișcării. Sala «Olimpia» — făcută parcă pentru frumos — a fost gazda celor mai buni gimnaști români, bulgari și iugoslavi. Întrecerea lor a constituit un util schimb de experiență, o verificare a valorilor înaintea mării confruntări din toamnă: «*Campionatele mondiale de la Ljubljana*».

Gheorghe Păunescu «strânge» calul cu mînere care în final i-a adus o medalie de aur.

PLOAIE ... CU ȘI FĂRĂ MEDALII

...Într-un colț al tribunei îmi notam cîteva impresii înaintea ultimei «căderi de cortină». Pe plușul verde gimnastele de la Școala sportivă nr. 2 din București începuseră dansul cu panglici, un divertisment la încheierea bogatului program de trei zile. Vecinul din dreapta mea, care pînă atunci urmărise cu atenție fiecare exercițiu, vrînd parcă să nu piardă nici un detaliu, mi-a făcut o confidență:

— Nu glumesc, de mîine mă apuc și eu de gimnastică. Întîi am să-mi instalez în curte niște paralele...

I-am aprobat intenția și astfel a început mini-interviul meu cu spectatorul anonim:

— Vă place... gimnastica?

— Abia zilele acestea i-am descoperit «secretele» frumuseții. L-am admirat pe Petre Mihăiuc la inele, unde cu siguranța unui maestru desăvîrșit a cucerit întreaga sală. De altfel și exercițiile lui de la sol și sărituri au fost pur și simplu o încîntare și i-au dat dreptul, fără nici o rezervă, la titlul de campion balcanic.

— Credeți într-adevăr că gimnastica are «secrete»?

— După părerea mea aceste secrete se pot numi cu altele cuvinte pregătire minuțioasă și, de ce nu, chiar experiență. Îl urmăream pe Gheorghe Păunescu la calul cu mînere și aveam impresia că am în față un adevărat jongler. Precizia și rapiditatea cu care execută exercițiul m-au făcut să mă gîndesc în acel moment la orele, zilele, lunile de pregătire susținute, pentru ca aici, în concurs, totul să meargă întocmai unui mecanism de ceasornic. Același gînd l-am avut privind-u și pe Dan Grecu la paralele.

Elena Ceampelea evoluează la paralele.

În aceste mici detalii cred că trebuie căutate «secretele» de care aminteam.

— Frumusețea exercițiului fizic la care ați asistat în aceste zile, v-a dat vreo emoție?

— Am avut înima cit un purice la a doua săritură a bulgarului Gheorghe Todorov — dublu salt înainte foarte spectaculos și totodată deosebit de periculos!

*

Între timp pe «scena» concursului avea loc festivitarea de încheiere a campionatelor. Am pus punct micro-dialogului ad-hoc și privind parada vedetelor din această întrecere internațională, mi-am reamintit de cîteva momente ale Balcaniadei...

...La paralelele libere alese Elena Ceampelea zmulg ropote de aplauze. Gradul de dificultate al acrobaziilor ei și zborurile periculoase opresc parcă respirația sălii. Nota obținută — 9,55 — confirmă și aprecierea juriului la acest exercițiu dificil.

...Numărul 13 (cu o...faimă nu dintre cele mai bune) a adus celor doi sportivi care l-au purtat pe tricourile de concurs, titlurile supreme de campioni balcanici: Elena Ceampelea și Petre Mihăiuc.

...Dansul săbiilor al lui Hacıaturian a ajutat-o pe gimnasta bulgară Anastasia Mitova să execute u «sol» în care plasticitatea mișcărilor să fie răsplatită cu o medalie de aur.

...Cea mai mare notă din concurs — 9,65 — obținut-o sportivul bulgar Ștefan Zoiev la bar.

...Minute în șir au durat «dezbaterile» juriului o arbitre pentru frumosul exercițiu de la sol al Rodică Apăteanu. Pînă la urmă au convenit asupra notei: 9,45.

NOTE DE VACANȚĂ

Să urăm campionatului care începe cit makmulle faze
— un fotbalist care... urcă — și SUCIU.

Ne aflăm în plină vacanță fotbalistică. Poate că este cea mai scurtă vacanță din vară din istoria campionatului de fotbal al României. Așa stînd lucrurile, în decursul vacanței scurte din acest an apare un singur număr al revistei «Sport». Următorul își va avea apariția chiar la startul campionatului 1970—1971. Iată de ce am considerat util să facem o trecere în revistă a echipelor din divizia A.

1. U.T.A. Despre echipa campioană am mai scris în numărul trecut. Ea rămîne, indiferent de unghiul de vedere, un exemplu pentru toate celelalte echipe ale noastre. Nu există în divizia națională o echipă care să-și fi valorificat mai bine posibilitățile. Cu atât mai mare este meritul arădenilor cu cît ei practic au un fotbal frumos pe deasupra schemelor care circulă în ultimul timp pe mult prea bogata «piață teoretică» a fotbalului mondial.

APID este marele învins al campionatului. Pentru prima oară și-a dat seama ce înseamnă să-și angajezi «pe două». Această bifurcare a activilor nor fotbaliști ca Răducanu, Dan, Dumitru și Neagu a venit direct asupra finalului echipei feroviare. Și așa, Apid rămîne o echipă meritorie a ocupat în final locul «11»-lui său din

în plină perioadă, oscilat între seriozitate și tinerii jucători a avut să se concentreze pe moment dificil al campionatului «momentul aceluia» ea noii sale echipe care teaua reprezintă lansare. Rămînă încă tinerii jucători să-și aperiți. O părere personală Voinea, care va putea fi supliment

TATEA Craiova este un club de bun. Craiova totdeauna în tromba toamnă, determineroșii lor suporteri de campioană, cîștitori au cochetat din acum. Din păcate, Craiova reduce totdeauna tempo-ul în fața a campionatului primăverii. Craiova pe trio-ul de mijloc Neagu—Ivan. Dacă jucătorii sînt în formă, el merge. Dacă, nu

Oblemenco, golgher național. Este evident că își «simte» echipa potențialul de creație București un lozibilități. În cazul de oarecum demonetizabil posibilități se justifică. Dinamo, pe lângă frumoasă firească a «ceari» din echipă, acuzativă mult sub nivelul au consacrat echipa tot mai puțin spectaculoasă derăm că reconstrucția namo va trebui să înceapă gărda astăzi în plin din punctul de vedere nității.

UL a fost revelația sprinter al campionatului. În ultimul Farul a beneficiat întotdeauna de jucători valoroși. «Deoarece» mare din cadrul echipei decât însă cristalizarea unei permanente. În momentul în Tufan, un Sasu, un Kalkic, put să se încadreze într-un joc al echipei a căpătat fire firească. De reținut aporostantial al lui Caraman, car

DOBRIN rămâne una dintre personalitățile campionatului nostru. Să-l urmărim cu atenție și cu obiectivitate.

contribuit la simplificarea structurii tactice a echipei, el fiind într-un fel — o copie a stilului de joc răstăruit cindva de lăncu.

7. JIUL ocupă un loc onorabil în prima jumătate a clasamentului. Echipa Văii Jiului s-a impus prin seriozitate și modestie. La aceasta a contribuit mult antrenorul Titus Ozon, care a izbutit să instaureze în cadrul echipei un climat de

TUFAN, jucătorul de linie al campionatului nostru, de la care așteptăm un salt spectaculos în sezonul care vine.

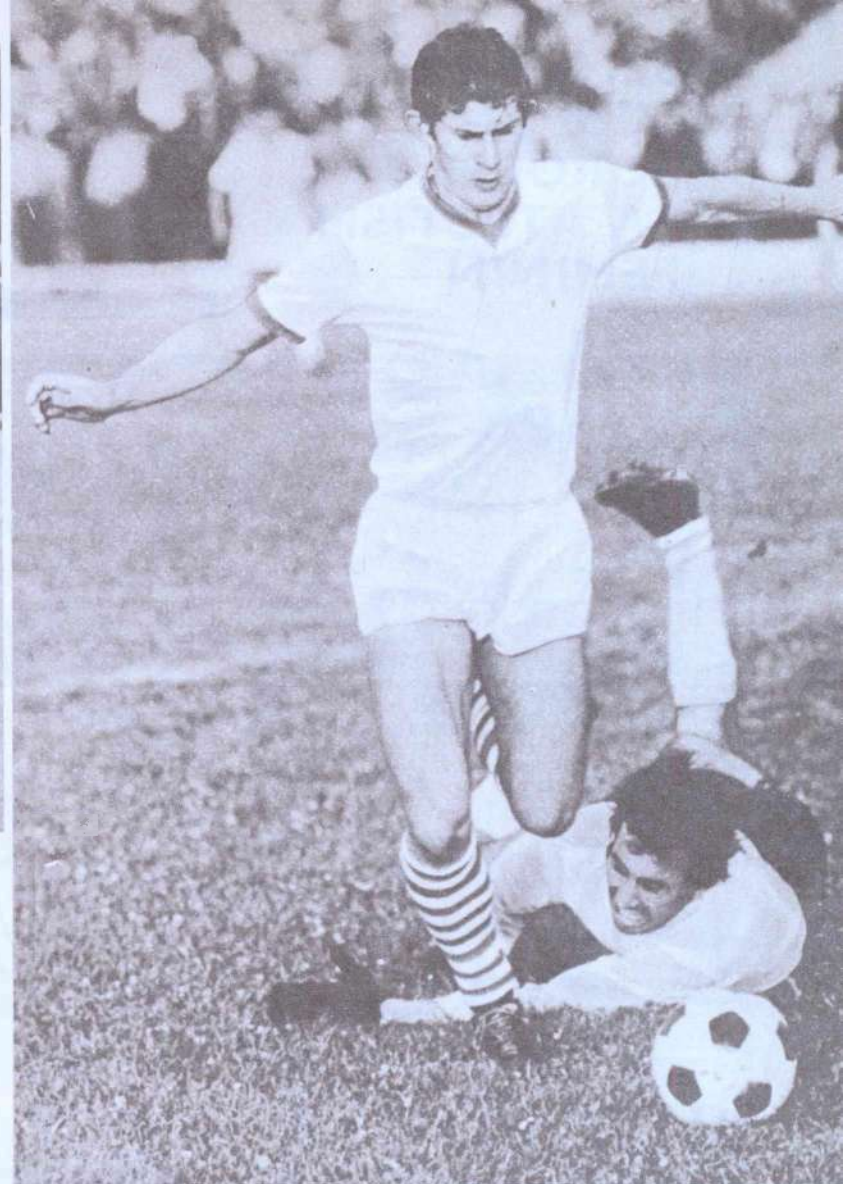
muncă, temperind elanurile mult prea mari, care depășeau condiția medie a formației. Sintem foarte curioși să urmărim evoluția Jiului cu noul ei antrenor. Așteptăm, în cursul sezonului care vine, confirmarea speranțelor puse în Ion Constantin, talentatul virf de atac al echipei din Petroșani.

8. STEAGUL ROȘU ocupă un loc bun, care ar fi putut să fie și mai bun. În acest campionat, brașovenii au simțit mult prea devreme că își au asigurat locul în prima divizie, pentru campionatul următor. Dacă ar fi fost expuși vreunui pericol, ei ar fi putut obține cel puțin trei puncte în plus, ceea ce ar fi însemnat locul IV în clasament. La această liniște, determinată de siguranță, s-a adăugat, bineînțeles, și oboseala celor trei «mexicani» — Adamache, Ivăncescu, Pescaru. Ultimii doi, deși n-au jucat, au resimțit dificultățile unui voiaj atât de lung. Așteptăm un nume nou în loturile naționale. Numele nou este... Ghergheli.

9. DINAMO Bacău a avut un sezon încărcat, care a fost argumentat și de participarea în «Cupa orașelor țiguri». Dinamo Bacău este o formație care depinde foarte mult de jocul celor citeva valori din cadrul echipei: Ghiță, Nedelcu, Dembrovșchi, Daniel Ene, la care am putea adăuga și numele talentatului Pană. După meciurile cu Arsenal, rubrica de fotbal a revistei noastre exprima părerea că Dinamo Bacău ar trebui să încerce să-și completeze lotul. Rămânem, în continuare, la aceeași părere.

10. F.C. ARGHEȘ ocupă un loc sub valoarea lotului său. La F.C. Argeș se simte handicapul concret al schimbării prea dese a antrenorilor. În ultimii doi ani, Argeșul a trecut prin mina unor antrenori complet deosebiți ca atitudine și temperament. Această veșnică modificare în stilul de muncă a avut consecințe firești asupra jocului echipei. Să sperăm că F.C. Argeș își va da seama că jucători ca Dobrin, Radu, Olteanu, Barbu, Vlad Pigulea (și nu numai ei) pot constitui o echipă mult superioară locului pe care piteștenii îl ocupă în momentul de față.

11. UNIVERSITATEA Cluj a suferit în ultimul timp de aceeași

Va câștiga U.T.A. campionatul pentru a treia oară? (O fază din ultimul joc al campionatului 1969—70, Politehnica Iași — U.T.A. 2—1, în care arădenii înscriu, prin SIMA, golul «numărul 54»).

boală. Prea desele schimbări de antrenori au influențat în rău asupra acestei echipe tinere, care și așa se adună foarte greu. Un lucru este cert: Universitatea Cluj a fost, este și va rămâne mereu o echipă de elan. Orice încercare de a modifica stilul de joc al studenților clujeni va fi dificilă și va da rezultate sub așteptări.

12. POLITEHNICA Iași a evitat retrogradarea în ultima etapă de joc. Această campanie dificilă în cursul campionatului care s-a încheiat nu se datorează atât lotului, cât numeroaselor probleme organizatorice pe care le reclamă în general o echipă studențească. S-a vorbit un timp despre plecarea lui Deleanu și Ștefănescu. Fără îndoială că absența acestor doi jucători a contat în evoluția echipei, dar ea n-a fost hotărâtoare. În campionatul care vine, se pare că ieșenii vor pierde încă un om de bază: Constantin. Avem convingerea, însă, că noul antrenor, «Gil» Mărdărescu, va ști să învingă dificultățile și să readucă echipa la mijlocul clasamentului, adică acolo unde are dreptul să fie.

13. PETROLUL a decepționat în acest campionat. E adevărat, ea a fost handicapată de absența prelungită a lui Bădin și de autoeliminarea lui Grozea, care a contat de asemenea. Cu lotul restrâns pe care-l are, absența a doi oameni de bază nu poate fi trecută cu vederea. Mai îngrjorător mi se pare, însă, faptul că Valea Prahovei nu mai este bogată sursă de talente pentru Petrolul, așa cum a fost cu ani în urmă. Nu ne rămâne decât să sugerăm antrenorului Cernăianu să-și intensifice campania de depistare

a talentelor «prin apropiere», așa cum s-a procedat la creșterea Petrolului de acum 12—13 ani.

14. C.F.R. Cluj a supraviețuit diviziei naționale, cu sprijinul copios al ploieștenilor, învinși surprinzător, pe teren propriu, cu 0—3. C.F.R. Cluj este o echipă cu un lot mai modest decât al tuturor celorlalte divizionare. S-ar putea ca experiența acumulată în acest campionat, dublată de unele achiziții, să perpetueze dualitatea clujeană «U» — C.F.R. E greu de conceput ca orașul de pe Someș să poată susține două echipe în prima divizie, dar, dacă C.F.R.-ul își va spori valoarea, nu ne va rămâne decât să salutăm această performanță.

15. CRIȘUL a pierdut divizia A «la fotografie». Talentații jucători orădeni pornesc pe drumul «penitenței», în divizia B. E foarte probabil, însă, că această penitență va determina, în sfârșit, maturizarea cam de mult așteptată a echipei lui Kun și Popovici.

16. A.S.A. Tg. Mureș. Pe la jumătatea campionatului, am considerat că A.S.A. Tg. Mureș este un exemplu care demonstrează că divizia noastră națională nu poate «întreține» 16 echipe. Comportarea ulterioară a formației mureșene a pus, însă, sub semnul întrebării această concluzie. Și în cazul echipei din Tg. Mureș operează ideea că schimbarea inoportună a antrenorilor influențează negativ evoluția unei echipe.

Și cu aceasta, stimăm cititorii să așteptăm povestea noului campionat național 1970—71.

**SEMIFINALELE
„CUPEI
EUROPEI '70“
LA ATLETISM
FEMININ**

Fetele noastre pentru finală

La firul de sosire in cursa de 800 m: Ileana Silai — 2:03,8; poloneza Danuta Wierzbowska — 2:04,1.

Sosirea in proba de 200 m plat. In spatele Nadejdi Bezfamilnaia se află «eroina» noastră, Mariana Goth. Ea a adus cele mai multe puncte pentru echipa României: 12 (locul II la 100 m și 200 m).

Performera mitingului de la București: sovietica Tamara Danilova. Ea a reușit un nou record mondial aruncarea discului: 62,54 m.

Conform regulamentului Cupei Europei la atletism, din fiecare grupă semifinală se califică primele două clasate. În semifinalele de la București de pe stadionul Republicii, au luat startul atletele din echipele Austriei, Cehoslovaciei, Elveției, Italiei, Poloniei, României și Uniunii Sovietice. Judecând lucrurile după cele mai bune performanțe în actualul sezon, care le dețineau sportivele prezent pe balanța calificării înclina către echipa Uniunii Sovietice și Poloniei. Practica a dovedit că acest calcul hirtiei nu a conținut erori...

100 m. Poloneza Helena Kern câștigă cu 11,7. Pe locul secund Mariana Goth, cu 11,9. **200 m.** Sovietica Nadejda Bezfamilnaia — 23 iar Mariana Goth, toc pe locul 24,0 (după un efort extraordinar finis, când a întrecut-o pe poloneza Danuta Jedrejek, la fel cronometrată). **400 m.** Italianca Donata Govc câștigă cu 53,2; Doina Bădescu l cheie cursa, obosită, pe locul VI, 55,1. **800 m.** Ileana Silai conduce la un capăt la celălalt, în ovațiile spectatorilor, și realizează 2:03,8. **1500 m.** Junioara Maria Lincă trezește speranțe în prima parte a cursei pe care o câștigă însă italianca Pat Pigni cu 4:25,5, și ocupă, în final, locul IV, cu 4:30,3. **100 m gardii.** Poloneza Tereza Suknievicz câștigă fără eforturi deosebite, cu 13,5. fotografie, locul II îi este atribuit

au calificat

Fenomenala austriacă Ilona Gusenbauer câștigă înălțimea cu 1,84 m.

Valeriei Bufanu, cu 13,6 (același timp obținându-și și sovietica Tatiana Kondraskova). Înălțime. Proba cel mai elect reprezentată este câștigată de austriaca Ilona Gusenbauer, cu 1,84 m. Locurile următoare: sovietica Antonina Lazareva (1,80 m), cehoslovaca Milena Hubnerova (1,80 m), elvețianca Beatrice Rechner (1,80), Cornelia Popescu (1,76 m). Deci, reprezentanta noastră, de la care cu toții șteptam, oricum, un loc pe podium și cel puțin egalarea propriului ei record 1,84 m, a decepționat, și a decepționat nu la un concurs oarecare, ci într-o întrecere decisivă. Lungime. Viorica Viscopoleanu ocupă primul loc cu 6,37 m. Greutate. Sovietica Nadejda Cijova câștigă cu 18,89 m. Ana Sălăjan — locul IV cu 15,88 m. Disc. Sovietica Tamara Danilova realizează un nou record unional cu 62,54 m. Lia Manoliu o secundează cu 56,42 m. Suliță. Poloneza Daniela Jaworska — 52,40 m, iar Ioana Stancu — 45,60 m. Unde ești tu, Mihaela Penes? Dacă ai fi fost recuperată pentru atletism, pentru proba ta, dacă Cornelia Popescu... 4x100 m. Uniunea Sovietică — 44,3;

Polonia — 45,1; Italia — 46,8; România — 47,1. 4x400 m. Una din cele mai frumoase diapute. Rafira Fița, primul schimb; Doina Bădescu recuperează ceva în al doilea schimb; Marlana Filip recuperează și mai mult în al treilea schimb; Ileana Silai, în aplauze frenetice, ne face să încrezăm locul II, dar, în final, sovietica Raisa Nikanorova își duce echipa pe primul loc: 3:36,7. Polonia: 3:37,4. România: 3:38,1 — record. Acesta a fost și clasamentul final: U.R.S.S. — 79 p.; Polonia — 71 p.; România — 66 p.; Italia — 47 p.; Cehoslovacia — 38 p.; Elveția — 35 p.; Austria — 28 p. Nu ne-am calificat pentru finala de la Budapesta, dar, repetăm, în ciuda calculului hirtiei, în ciuda faptului că nu avem o echipă omogenă — ceea ce se cere în Cupa Europei — am fi putut totuși să obținem această calificare... la fotografie. Să încercăm această reușită la cea de a IV-a ediție a Cupei Bruno Zauli (dar să luăm măsuri din timp, pe ambele coordonate, adică și cantitativ și calitativ!).

Horia CRISTEA

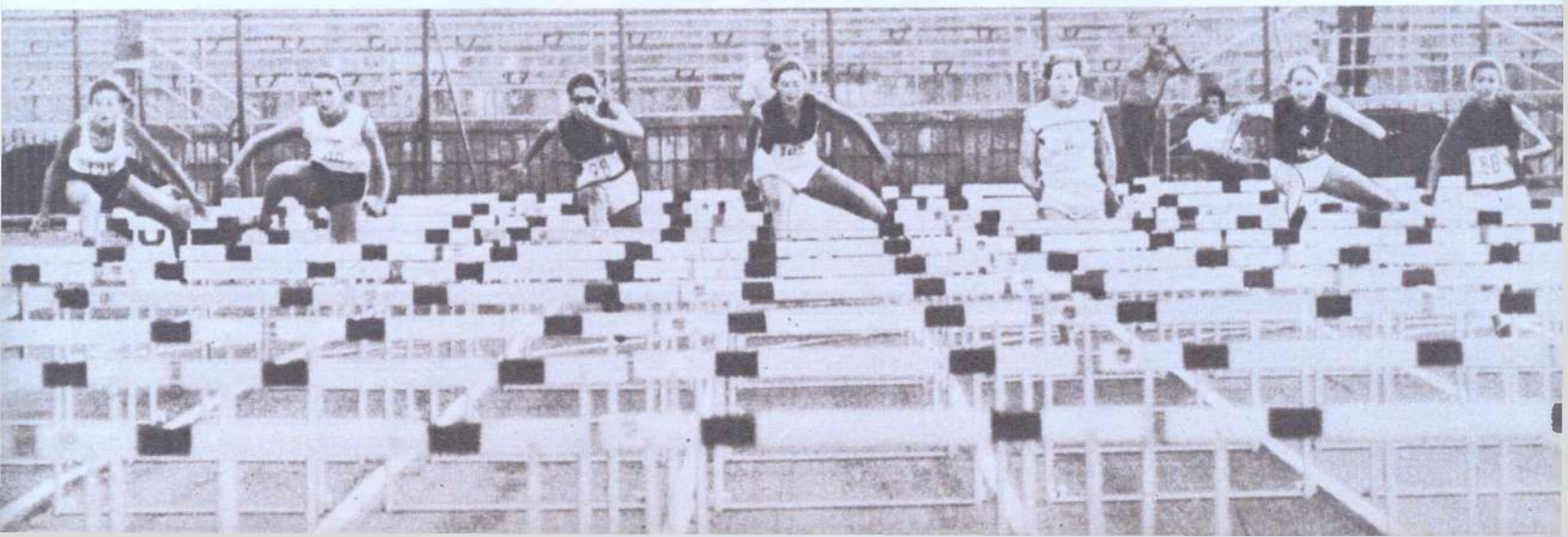

expoSPORT

VIORICA VISCOPOLEANU
zboară spre locul de aur...

Foto: Paul ROMOSAN

Cursa de 100 m garduri. De la stînga la dreapta: Valeria Bufanu (locul II cu 13,6); Teresa Suknievicz (locul I cu 13,5); Vera Slavikova (locul V cu 14,2); Tatiana Kondraskova (locul III cu 13,6); Suzane Ganszel (locul VII cu 14,6); Meta Antenen (locul IV cu 13,8); Antoanella Bataglia (locul VI cu 14,5).

AL 12-LEA TITLU ?

CELE 11 TITLURI ALE GRIVIȚEI ROȘII 1948; 1950; 1955; 1957; 1958; 1959; 1960; 1962; 1966; 1967; 1970

Grămada — at-*ul* dintotdeauna al Griviței Roșii.

SURPRIZA CAMPIONATULUI

Vom începe acest «reportaj-prezentare» al XV-lui nostru campion prin a face o precizare. Considerăm că nicicând (în ultimii 20 de ani) campionatul de rugby nu a avut un câștigător atât de neprevăzut ca în ediția '69-70: **GRIVIȚA ROȘIE** — echipa care a luat startul în cea mai autentică postură de outsider. Unor profani afirmația le-ar putea părea paradoxală: cum ar putea fi calificată, în fond, drept «surprinzătoare» victoria unei echipe care a mai cucerit titlul, din 1948 încoace, de ZECE ori? Și, totuși, vom răspunde, în ciuda palmaresului lor impresionant afișat la startul acestui ultim campionat, grivitenii porneau, după calculul hîrtiei, cu șansa a treia sau chiar a patra, într-atît le era de tinără și în plină transformare echipa.

Radu Demian și Mihai Wusek plecaseră în Franța, în plenitudinea posibilităților, și organismul părea amputat în punctele sale vitale (grămada și treisferturile) de două piese majore. Spun, așa se prezentau lucrurile la început, cu atît mai mult cu cît se mai transferaseră la Petroșani, la facultate, Dinu (și «Capone») e un pilier care nu se înlocuiește cu una, cu două), și fundașul Victor Marinescu, și Vasile Rusu, și alții. Rugbyul grivitean suferise o hemoragie teribilă. Ansamblul său părea dezechilibrat. Dinamo și Steaua — acești adevărați tigri care stau la pîndă, gata oricînd să devoreze prada — se și vedeau... campioane.

Ce era de făcut? În tabăra grivitenilor, calmul a salvat însă situația. Toți și-au spus că trebuia pre-

zervat prestigiul uzinelor care aveau în vitrina lor zece trofee de campioni naționali și unul de campion al Europei (vă amintim, de acel 10-0 cu Stade Montois, în 1964).

Situația trebuia neapărat redresată. Și ea a fost redresată repede. De lucrul acesta s-a preocupat, în principal, inginerul Viorel Moraru, fost jucător de excepție al acestui glorios team și actualmente antrenor fără egal. Dintr-o situație ce părea iremediabil compromisă, Viorel Moraru a reușit un lucru fantastic, de-a dreptul senzațional. A plămădit și pregătit o echipă care nu numai că nu a cedat pasul (cum se credea față de amputările suferite de lot și forțata sa întinerire), ci a realizat o preformanță uluitoare: **cucerirea titlului într-un campionat în care a condus din cap în cap, fără a suferi vreo înfrîngere (doar două meciuri egale). Așadar, numai două puncte atît a cedat adversarelor sale (cinci sprezece)** lui Viorel Moraru.

REȚETA LUI MORARU...

Mășterul Moraru știe ce vrea și ce poate. Om foarte echilibrat, el și-a dat seama că trebuie să profite din plin de tinerețea și talentul juniorilor promovați: Miclescu, Damaschin, Leșanu, Simion ș.a. (unde se vede ce bine e să ai o pepinieră proprie din care să poți culege talentele) și de aportul celor două achiziții petroșănene, inginerii Alexandru Pop și Valeriu Sabău, veniți să umple rîndurile rărite ale grivitenilor.

Deci, un lot redus (pe planul valorilor consacrate) și tinăr, care trebuia sudat pentru a face

față greutăților campionatului. În plus, Moraru și-a dat seama că nu poate cîștiga în fața rivalilor bucureșteni, și că nu poate anula poftetele de afirmare ale provincialilor, decît dacă va găsi de fiecare dată, în funcție de fiecare adversar «cheia» tactică a jocului. Rețeta lui Moraru rezidă, cu alte cuvinte, în potrivirea tacticii de la joc la joc. Și ea s-a dovedit excelentă, pentru că Grivița Roșie nu a cedat decît de două ori cîte un punct, unul la Petroșani și altul la Timișoara în ultima etapă, cînd rezultatul, de fapt, nici nu mai interesa, echipa din Parcul Copilului fiind deja campioană.

Cunoscîndu-i secretul trecutelor succese, l-am întrebat pe Viorel Moraru ce noi «surprize» le rezervă adversarilor? (Deși drept să spunem de data asta, la «cota pariurilor», Grivița Roșie apare drept favorită, victoria ei eventuală nemărunțind în niciun caz calificată drept surpriză toare).

«Mergem cu pași hotărîți spre al 12-lea titlu — ne-a spus Viorel Moraru. — Sper că echipa va fi la fel de preocupată ca și anul trecut în lupta pentru suprație și va avea orgoliul sportiv ca să evolueze tot așa de bine. Bănulesc că unii dintre jucătorii mei vor mă crește în valoare, pentru că, nu trebuie să uitați, anul trecut, a fost pentru noi un an de acumulari. Avem, după cum observați, multe bătăi noi. Aliniem, de fapt, cea mai modificată formație din ultimii ani (ne pleacă acum și Irimescu, omul care trimitea cel mai bine balonul între buturile adverse. Dacă ar fi să prezint XV-le nostru, aș arăta că linia de trei

Linia de sus, de la stînga spre dreapta: Drăgulescu, Stoian, Moldoveanu, Teodorescu, Iatan, Atanasiu, Veluda, Galanda, M. Rusu, Pop, Miclescu, Popescu, antrenorul Viorel Moraru. Rîndul de jos: Negoescu, Comănici, Nicolescu, Batter, Roibașu, Sabău, Irimescu, Balcan, Țibuleac, Ghica.

O formulă de înaintare: Drăgulescu—Moldoveanu—Teodorescu (linia întâi)—Miclescu—Atanasiu—Veluda—Rusu (linia a doua) și Pop.

Roibașu dă startul liniei de treisferturi.

ferturi cunoaște un proces de întinerire total, în timp ce înaintarea îmi pare bine sudată, matură chiar. Consider că șansele noastre or depinde de felul în care vor juca tinerii din patetele înaintării, de ambiția lor de a se ridica la nivelul «vechilor» Wusek, Irimescu, Țibuleac... Dacă lucrurile vor sta așa cum gîndesc eu, atunci noul nostru val va înclina iarăși alanta victoriei de partea culorilor Griviței.

...ȘI O EXPLICATIE

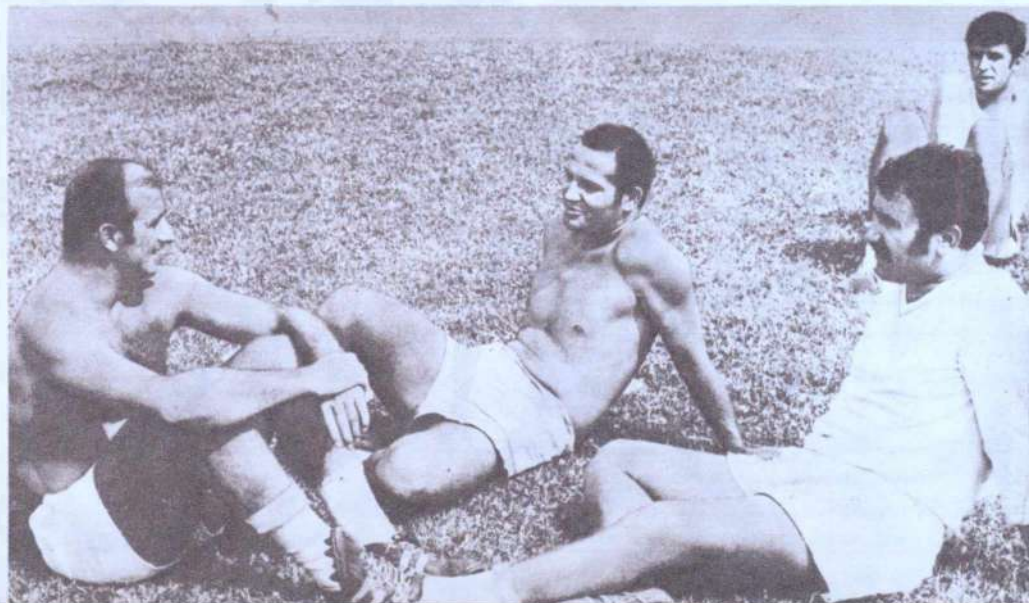
Aș vrea să mai adaug celor spuse de Viorel Moraru o explicație, care mi s-a părut foarte înțemeiată, venită din partea doctorului Gheorghe Popescu, figură binecunoscută suporterilor echipei feroviare pentru că de ani de zile el s-a identificat «trup și suflet» cu interesele colectivului de rugbi. «Performanțele băieților noștri, de care dv. le apreciați excepționale — ne-a spus dr. Popescu — rezidă, cred eu, și în drăpăstăria lor imensă pentru acest sport, în faptul că fiecare jucător face efectiv sacrificii personale spre a putea fi prezent pe teren sau la antrenament, rupîndu-se pur și simplu în producție, unde marea majoritate a rugbiștilor au responsabilități precise (maștri, șefi de sectoare, ingineri proiectanți etc)». Iată, așadar, neîntinat de ani de zile, temeiul anilor succese ale rugbiului de la uzinele GRIVIȚA ROȘIE — aceeași seriozitate în producție și pe terenul de sport.

Dimitrie CALLIMACHI
Foto: Ion MIHĂICĂ

LOTUL GRIVIȚEI ROȘII 1970

Drăgulescu, Teodorescu, Moldoveanu, Stoian — pilieri; Onuțu, Iatan, Hofman (junior) — taloneri; Veluda, Atanasiu, Galanda (junior) — linia a doua; M. Rusu, Șerbu — căpitanul echipei, Pop, Miclescu, Petre Popescu (junior) — linia a treia; Mihai Dumitru, Roibașu — mijlocași la grămadă; Oblemenco, Adrian Nicolescu (junior) — mijlocași la deschidere; Viorel Damaschin, George Leșanu (juniori), Viorel Ghica (fost la Progresul) — centri; Sabău, Balcan, Țibuleac, Batter, Pavlovici, Radu Negoescu (fost la Progresul) — aripi; Al. Șimion și Mihai Comănici (junior) — fundași.

Student la Petroșani, ori de cîte ori trece prin București, Dinu nu uită să facă o vizită echipei care l-a consacrat. Iată-l, în dreapta, alături de Moldoveanu și Drăgulescu.

DELFIN '70

(urmare din pag. 3)

Național al Organizației Pionierilor a inițiat acțiunea «DELFIN '70» cu scopul de a atrage un număr cât mai mare de copii în practicarea înotului. Programul acțiunii «DELFIN '70» se desfășoară șirște și la bazinul din parcul Palatului Pionierilor, un adevărat centru model, pentru a cărui amenajare s-au luat măsuri din vreme. S-au prevăzut trei cicluri: primul — desfășurat între 15 iunie—4 iulie — a înrunit un număr de 600 de copii, dintre care peste 350 au obținut brevetul de înotător; la al doilea, care a avut loc între 6—25 iulie, au participat 500 de copii.

360 fiind apoi brevetați cu diploma mult dorită de înotător. Pentru antrenarea și stimularea copiilor au avut loc și mici concursuri distractive, dotate cu premii: «Cel mai bun scufundător», «Cine stă cel mai mult sub apă», «Cine înoată cel mai repede»... Fiecare ciclu s-a încheiat printr-un festival în care a evoluat un ansamblu artistic. (Ultimele cicluri are loc între 27 iulie și 13 august).

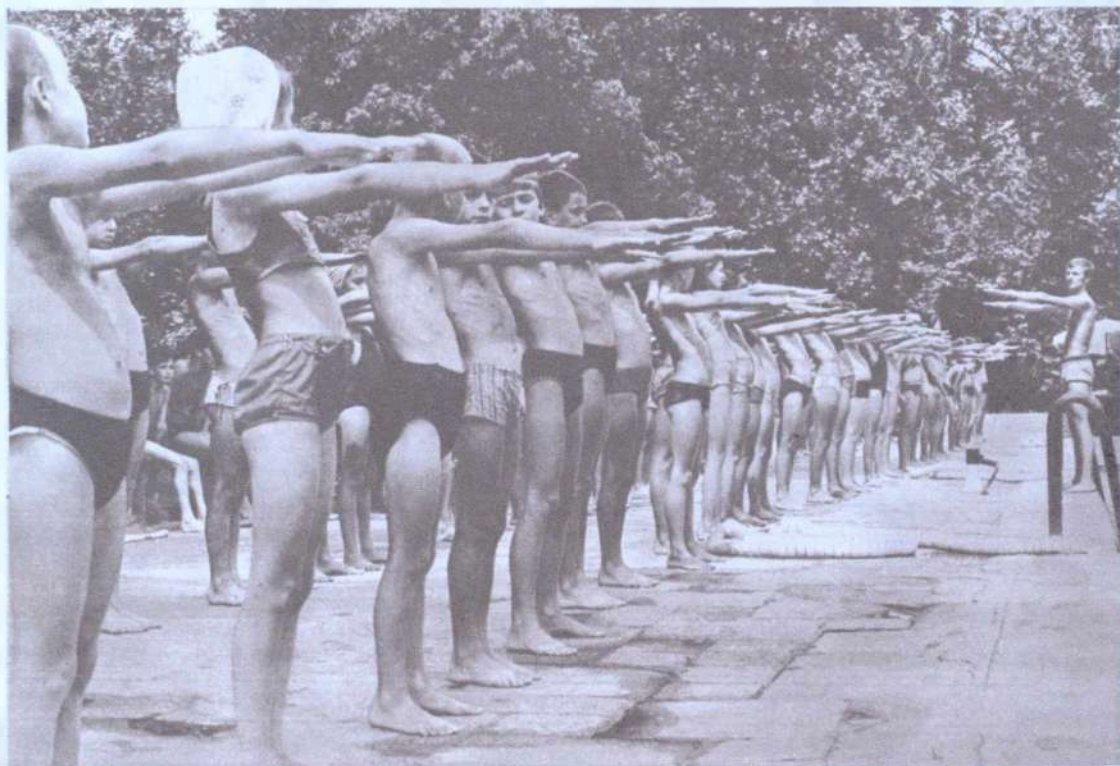
Fotografiile care însoțesc acest reportaj reprezintă, de altfel, câteva imagini din preajma bazinului de înot, după cum se vede foarte populat (ca și aspecte din alte activități ce se desfășoară pe terenurile sportive din incinta Palatului Pionierilor).

șoară pe terenurile sportive din incinta Palatului Pionierilor).

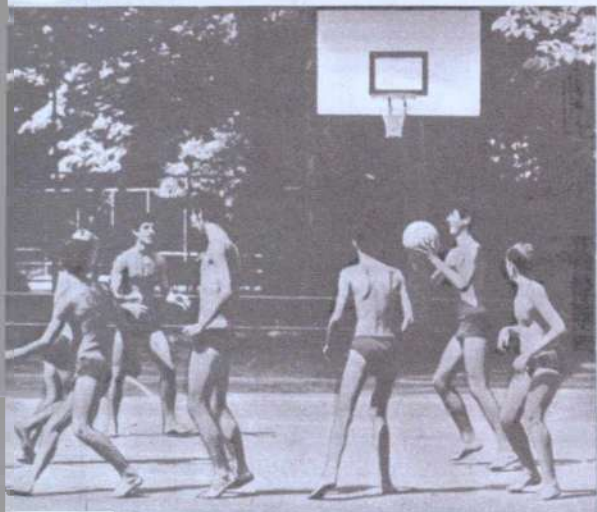
Am stat de vorbă cu profesorul Stelian Negoită, care alături de profesorul Constantin Țurcaș și instructorii Anghel Melcescu și Eugen Popescu, conduc acest centru model. Profesorul Negoită ne-a dat detalii despre munca sa cu copiii și ne-a prezentat câteva exerciții practice, necesare elevilor săi în parcurgerea treptelor spre măiestrie sportivă. Cu această ocazie el ne-a vorbit cu mult entuziasm despre marile concursuri organizate de clubul «Cuceritorii», și care va însemna, totodată, punctul final al activității de înot din perioada de vacanță.

Socotind lăudabilă această inițiativă urăm tinerilor participanți mult succes în cariera lor de viitori... înotători.

Violeta ANTONIU

Primele noțiuni de înot. Prin mina pricepută a profesorului Stelian Negoită trec în fiecare săptămână sute de elevi. Și, după cit se pare, prima lecție de înot este mai ușoară sub duș.

VARĂ... VACANȚĂ... SPORT...

Pe terenurile sportive din curtea Palatului Pionierilor tinerețea nu știe ce înseamnă oboseala. De dimineață pînă seara, baschetul, voleiul și tenisul sînt preocupări majore la care copiii nu se mai îndură să renunțe.

Foto: I. Mihăică

Ultima fotografie-amintire pe apele lacului Snagov, pe care, sperăm, elevii-camotori ai școlii sportive din Arad o vor păstra în albumul '70.

La revedere, SNAGOV!

REPORTAJUL NUMĂRULUI 15

Ajungem la Snagov, în mare grabă. Să mai prindem ultima secvență, cum s-ar spune, înainte de «spartul tirgului». Oficialii «Regatei Snagov» îi invită pe elevii din tabăra Ministerului Învățămîntului să-și facă mai repede bagajele, să părăsească apa și să-și transporte skifurile în hangarele de pe malurile Herăstrăului (cei de la Clubul sportiv școlar din București), Begăi (cei de la Școala sportivă din Timișoara), Mureșului (cei de la Școala sportivă din Arad). Pe caiaciștii și canoștiștii acestor unități sportive școlare nu i-am mai «prins». Plecaseră în ajun. Așa că ne-am mulțumit cu elevii din Arad, de la canotaj academic.

Îi rugăm pe profesorul Mircea Fodorean, antrenorul lor, să ne fie interlocutor.

— Este altă de bine, aici, la Snagov. Condiții excelente din toate punctele de vedere. Mai ales, apa. La noi, în Arad, Mureșul curge într-una și nu-mi oferă posibilitatea să controlez, prin cronometru, adevăratul stadiu al potențialului elevilor mei. În cele două săptămîni de ședere în tabăra de la Snagov, skifiștii mei au realizat — respectînd întocmai programul de tabără pe care l-am fixat (ore fixe de sculare și de stingere, ore obligatorii de odihnă, două antrenamente zilnic, și, în fiecare seară, înainte de culcare, televizor, muzică și dans) — progrese vădite, dar fără să ajungă acolo unde li «văd» eu încă din prima mea zi de antrenorat la Arad (asta s-a întîmplat acum trei ani, cînd mi-am luat examenul de stat la I.E.F.S.). De aici, de la Snagov, nu vom pleca direct la Arad, ci la Bacău, adică pe o apă la vreo cincisprezece minute de mers cu mașina de acest

oraș, unde vor avea loc finalele pe țară ale juniorilor, la canotaj academic. Este o apă prea puțin adîncă, care ne amenință ambarcațiunile. Vă dați seama cît de... nerăbdător sînt să ajung acolo (probabil, cînd veți apărea dumneavoastră cu revista SPORT, campionii de juniori vor fi cunoscuți prin... telefon). După ce — închipuiți-vă! — ne bizuim în 1970 mai mult pe skifuri fabricate în primul deceniu al secolului nostru (pentru că skifurile produse în ultimii ani de C.I.L. Reghin se «trec» repede), ajungem să ne temem că la Bacău vom rămîne și fără... străbunicii!

— Ne pleacă autoturismul. Auziți cum ne claxonează. Trebuie să ne despărțim. Sîntem și noi grăbiți, chiar foarte grăbiți. Nu mai avem răgaz. De altfel, v-am vizitat pentru a vă întreba dacă v-ați simțit bine în tabăra organizată de Ministerul Învățămîntului, aici, la Snagov, în care s-au perindat, se perindă și se vor perinda sute și mii de elevi, dintre care unii, poate, vor fi străluciți succesori ai seniorilor de azi, pe apele regatelor internaționale, europene, olimpice de canotaj academic. Pentru critică la adresa federației de canotaj academic, în legătură cu organizarea campionatelor naționale de juniori pe lacul de lângă Bacău, e prea tîrziu, iar în ceea ce privește ambarcațiunile necorespunzătoare produse în ultimii ani de C.I.L. Reghin avem tot timpul să formulăm o critică la... obiect. (sperăm să ne citească și dinșii!). Pînă atunci vă spunem «La revedere, la Snagov, în 1971!» (cînd despre producătorii de ambarcațiuni, bine-ar fi, vom avea numai cuvinte de laudă!).

H. POPLĂCEANU

Tabăra și-a încheiat activitatea. Totuși, hai, încă o dată pe apă...

«Băneși, să nu zăboviți pe apă — le cere profesorul Fodorean. Incepe «Regata Snagov» și, nu uitați, ne așteaptă «naționalele» de la Bacău!»

O remorcă, skifuri pe ea, corturi prinse pomi... Unde-or fi «eroii» reportajului nostru — elevii camotori din Arad? (fotografia de jos).

SPORT cocteil

NU SE LASĂ...

În ciuda faptului că anul acesta va împlini 56 de primăveri, veteranul atletismului nostru, alergătorul Ion Baboie nu renunță la întreceri. Nu de mult el a participat la tradiționalul circuit de marș organizat de P.T.T.R. Iată-l după cursă împreună cu doi dintre cei mai buni prieteni ai săi, în trecut foști rivali de întrecere, Nicolae Rîșnoaveanu și Dumitru Tilmaciuc. Cei doi sînt și ei nelipsiți de la cursele de maraton și de marș numai că ei participă la ele fie cu bicicleta, fie cu mașina. Numai Baboie nu se lasă. Felicitări!

N. D. Nicolae

PUNCTE DE VEDERE DESPRE FOTBAL

Un farmacist: De data aceasta, înaintarea a avut un atac... bine dozat.
Un avocat: Jocul n-ar avea nici un farmec dacă nu ar fi... bara.
Un jucător de table: La joc cel mai important lucru sînt... porțile.
Un chirurg: Totul ar fi fost salvat dacă fundașul îl... deschidea la timp pe inter.
Un cefarist: Îmi place fotbalul pentru că este un joc... rapid.
Un arhitect: Mă extaziez în fața unui atac bine... construit.

Victor HILMU

ÎNCEPUTUL BASCHETULUI ÎN ROMÂNIA

Baschetul este un joc introdus relativ tîrziu în țara noastră și anume după primul război mondial, prin intermediul societății americane YMCA. Această societate și-a început activitatea la noi în țară în anul 1919, în luna noiembrie, și este foarte puțin probabil ca în acest an să se fi ocupat și de baschet. Ne lipsesc date și despre anul 1920, deși este posibil ca jocul să fi fost practicat acum, dar pe o scară foarte redusă. Primele indicii absolute sigure datează din vara anului 1921, cînd la Brașov la cursurile de vară ale caselor ostășești s-a jucat «mingea la coș», după cum ne informează revista «Izvor și energie», echipele fiind formate din 6 jucători. Deși începutul aparține militarilor, adevărata lui răspîndire revine liceelor și în special liceului Mihai Viteazul, unde baschetul s-a practicat prima dată. Tot anul 1921 îi aparțin și primele articole de prezentare a jocului care ne informează că o echipă era formată din 6 jucători (2 fundași, 2 mijlocași și 2 înaintași), iar durata lui era de două seturi a 15 minute.

Prima competiție a fost organizată în 1922 și a reunit cinci echipe de elevi în «campionatul școlar», cîștigat de Liceul Mihai Viteazul, care în finală a învins Liceul Spiru Haret cu scorul de 12-11.

Pînă în anul 1928 baschetul se practica numai în licee (și aici foarte puțin), singura excepție o constituie introducerea jocului în anul 1924 la Institutul Național de Educație Fizică.

În 1928 apar primele echipe de club în București și baschetul este pentru prima dată menționat în provincie, anume la Focșani, unde este practicat de militari.

O dată cu apariția echipelor de club în București — oraș care mulți ani va fi centrul nr. 1 al baschetului românesc — încep și primele competiții inter-cluburi. Astfel, în 1929 s-a organizat un campionat local, la care au participat 5 echipe și care a fost cîștigat de reprezentativa Tenis Clubului Român (TCR). Primul campionat feminin local s-a desfășurat în 1930 și a angrenat în competiție două echipe. În anul 1930, în luna noiembrie, s-a înființat Federația Română de Baschet și volei, care și-a adus o importantă contribuție la dezvoltarea acestor două jocuri sportive.

Activitatea internațională a început în anul 1934, cînd echipa Juventus a făcut un turneu în Cehoslovacia, iar o echipă bulgară a jucat în Capitală. În toată perioada antebelică baschetul a fost foarte puțin cunoscut în provincie, Capitala rămînd centrul cel mai important al acestui joc. După război răspîndirea baschetului a fost rapidă, mai ales în mediul școlar și universitar.

Primul campionat național divizionar a început în toamna anului 1947, angrenînd echipe din București, Tg. Mureș, Cluj, Oradea și Ploiești.

Ioan TODAN

Baschet în București — 1928

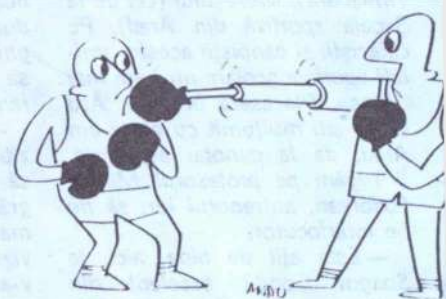
TIMBRUL SPORTIV

Deși campionatul mondial de fotbal, prin e mare avut, a umbrit, parțial, celelalte manife fotbalistice importante ale anului, totuși filate rîmas atentă la tot ce se întîmplă în jocu balonului rotund.

Poșta poloneză, de pildă, a emis o marcă cu nominal de 60 gr consemnînd calificarea echipei «Gornik», împreună cu «Manchester City», în fi «Cupei Cupelor». Marca este însoțită de o vign pe care sînt enumerate rezultatele meciurilor tîgute de «Gornik» în diversele etape ale competiției.

Poșta R.F. a Germaniei, țara gazdă a viitorului ediții a J.O., după ce în 1969 a emis o serie olimpică de mărci poștale, a pus în circulație și aceasta o nouă serie, cu suprataxă, în folosul dului olimpic.

Alcătuită din patru valori, seria reproduce dirii-monumente din München, orașul în care avea loc întrecerile. De remarcat la aceste cli este arhitectura clasică, adecvată — prin liniile — tradiției elenistice a Olimpiadelor.

FĂRĂ CUVINȚI

Desen de Octavian ANDRONIC

sportul—a doua pasiune

Luna lui Cuptor, vacanțe, căldură mare (cum spunea incomparabilul Nenea Iancu). E vremea relaxării, a nonșalanței și, drept urmare, rubrica noastră îl are ca oaspete pe Dumitru Furdul, savurosul actor de la Teatrul Mic. Ca orice tînar, «a trecut» prin fotbal, jucînd în echipa liceului, mai tîrziu, în cea a Institutului. Prin acei ani era și un semifondist de o bună valoare pentru categoria «amatoris», ba la un moment dat era așa de atras de această disciplină sportivă, încît ajunsese să alege zilnic 5 km. A mai practicat și gimnastica și înotul. Îi pare foarte rău că nu s-a apucat de discipline sportive «utilitare», ca să spunem așa, foarte necesare după părerea sa: în confruntarea cu publicul, actorul ar trebui să aibă cel puțin categoria I de clasificare la... box și tir!

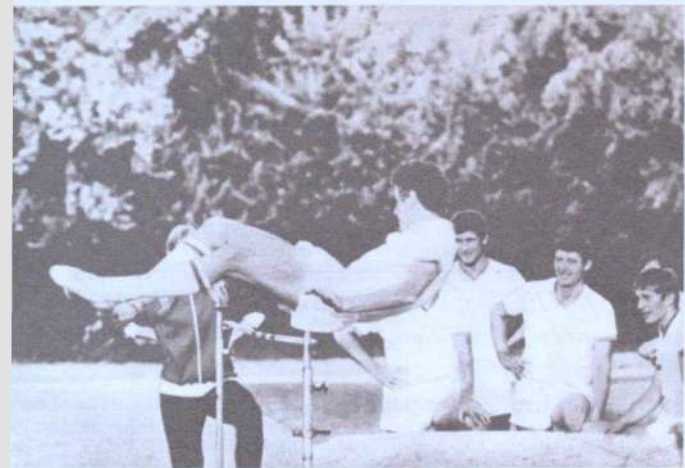
În orice caz, Furdul este de părere că orice efort reprezintă un cîștig pentru om, deoarece pune în mișcare mașina (corpul), nepermițîndu-i să ruginească. «Din păcate — adăugă el — acum nu mai fac decît alpinism (urc scările pînă la etajul 8 cînd nu merge liftul), alerg pe distanțe lungi (fug cit pot de... răspundere) și gimnastică, în special iarna (am un palton greu, pe care pînă să-l pun, fac un «individual compus» în toată regula)».

Lăsînd gluma la o parte, Dumitru Furdul ne-a spus că a luat și continuă să ia lecții de judo și jiu-jitsu, extrem de folositoare pentru rolul pe care-l va interpreta în filmul «Brigada măruntșurii». În incheiere, am aflat că Furdul este unul dintre puțunii actori care, deși se interesează de fotbal, totuși doarme și mîncîncă bine chiar dacă favorita sa a pierdut, ba mai mult, după cum s-a exprimat, «n-aș putea să mă cert cu un necunoscut fiindcă a strigat hai Rapid sau hai Dinamo!»

Alexandru SIMOC

DUMITRU FURDUL

CONVERTITI LA ATLETISM?

Ați recunoscut, desigur, în aceste două imagini câțiva jucători din echipa noastră campioană la fotbal, U.T.A. — Domide, Axente, Moț, Florea Dumitrescu și Sima (de la stînga la dreapta). Acum, în vacanță, bucuroși că au reușit să păstreze titlul la Arad, cei cinci din fotografia își verifică talentele la... săritura în înălțime. Antrenor: atleta Cornelia Popescu. Trebuie să recunoaștem că în ciuda zimbetelor colegilor săi, Domide sare bine (dar nu prea sus) în stilul americanului Richard Fosbury.

ntim
Foto

CONSTRUIT DE AMATORI

Acest nou automobil de competiție, denumit după inițialele constructorilor (W.M.P.-70), este rodul muncii unui mic grup de constructori amatori. Lucrînd în orele lor libere, tinerii francezi Gerard Welter (27 de ani) stilist la uzina Peugeot, Michel Meunier (31), desenator proiectant, Xavier Mathot (25), pilot de încercare și Jose Mallhe (27), stilist, au construit aceluiașă jucărie capabilă să alerge cu 240 kilometri pe oră!

8 GREȘELI...

Copiind desenul din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut intenționat opt greșeli. Vă invităm să le descoperiți. Succes!

PE O SINGURĂ ROATĂ

Băieții din fotografie nu se pregătesc, așa cum am putea crede, pentru un spectacol de echilibristică în arena circului. Ei sînt tinerii admiratori ai ciclului de la clubul cehoslovac Kralovopolska din Brno. Imaginea ne înfățișează un moment de la antrenamentul jucătorilor de ciclo-bal, sport foarte răspîndit în țara prietenă.

TINERII MUȘCHETARI

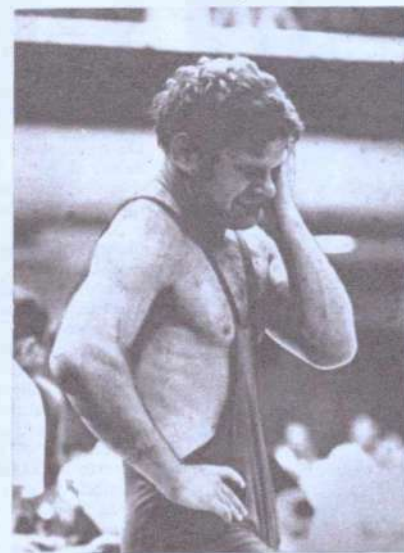
Pe strada Zolotodolinskaia din Orașelul Universitar din Moscova se află sala de scrimă a clubului Victoria. Pînă seara tîrziu acolo se desfășoară o vie activitate sportivă. Cei mai pasionați vizitatori ai sălii sînt tinerii mușchetari, membri mai vechi și mai noi ai clubului.

Iată un antrenament de la care, după cum se poate vedea, nu lipsesc nici spectatorii.

VICTORIE FĂRĂ GLORIE

La campionatele mondiale de lupte greco-romane desfășurate recent la Edmonton, în Canada, sportivul iugoslav Mimir Kelmom l-a învins într-unul din meciurile categoriei 74 kg pe marocanul B. Fatah-Abbelkevim. În timpul luptei, lui Fatah i s-a făcut rău, fiind evacuat cu targa de pe saltea. Sportivul iugoslav impresionat de ghinionul adversarului său a izbucnit în lacrimi, deși a fost declarat învingător...

PRIETENELE ÎNĂLȚIMILOR

Aviația este un sport foarte răspîndit în rîndurile tineretului din Republica Democrată Germană. Printre cei mai buni piloți sportivi se numără și aceste trei fete, membre ale echipei est-germane, care a participat la campionatele mondiale de aviație disputate nu de mult în Anglia. De la stînga la dreapta: Margit Uhlig, Monika Schösser și Angelika Paul.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

Dialog athletic feminin ROMANIA — S.U.A.

Cornelia Popescu a reintrat
în ierarhia mondială

Cîteva elemente au stat la baza interesului suscitat de meciul athletic feminin ROMANIA—S.U. **Primo:** La J.O. din Mexic, atletele noastre au ocupat locul doi pe națiuni, după S.U.A. Deci, la București, pe stadionul Republicii, o... revanșă. **Secundo:** În semifinalele «Cupei Europei» echipa noastră pierdut calificarea pentru finală... la mal. Deci, era nevoie, oricum, de o consolare (probabilă și posibil avînd în vedere rezultatele atletelor americane în turneul lor european). **Tertio:** În «Cupa Europei» tinăra noastră speranță — Cornelia Popescu — în loc să irumpă, a coborît în anonimatul probei înălțime.

Unice rezultate ale atletelor noastre au fost de valoare, în special acel 1,84 m al Corneliei Popescu prin care ea a reintrat în ierarhia mondială a probei.

În fotografii: Cornelia POPESCU trece ștacheta ridicată la 1,84 m și-și egalează propriul record. Ileana SILAI conduce cursa de 800 m, pe care o va cîștiga cu un timp superior celui de duminică 2:03,3.

Foto: Ion MIHAI

Guadalajara, 10 iunie 1970. Brazilia—România 3—2. Neagu (16), în duel cu Clodoaldo (5) și Brito (2).

opinii

MODUL BRAZILIAN

Jocul echipei braziliene — cînd este lăsată să se desfășoare — e nu numai un spectacol impresionant, dar și imaginea unui mecanism de o desăvîrșită eficiență. În condițiile din Mexic, unde nu s-a găsit nimeni care s-o contraze, poate și din prea mult respect pentru perfecțiune, acest joc brazilian a apărut ca o culme a fotbalului, de neatins pentru alte echipe, și în special pentru cele europene. De neatins, căci este făcut din mlădierea felinei, și jucat cu detenta și forța explozivă proprie numai omului născut în strînsă comuniune cu natura-mamă.

Marii jucători ai Braziliei au atins limitele dexterității unor jongleri. Ei fac cu corpul lor ceea ce doar acrobații fac uneori sub cupola cerului. Nu i-ar putea egala poate decît copiii născuți și crescuți în arena circulară cu mingea legată de picior.

Fotbalul brazilian este alcătuit din magie și artă, fiind ingemănat cu forța naturii și ridicat la rang de religie de o populație aflată în căutarea obsedantă a unei iluzii a fericirii, ca o răsplăt pentru umilintele cotidiene.

Acest fotbal carioca sau paulista este ca o meserie artizanală născută în condiții ireproducibile în altă parte și care deaceia nici nu poate fi egalat, necum depășit, în condițiile unui fotbal european. Este un fotbal de vis, după care alergii degeaba, ca după o fată morgana în pustiu.

De obicei, o echipă campioană mondială este și un model de perfecțiune cu o valabilitate de 4 ani. În această perioadă jocul unei campioane mondiale devine un exemplu de imitat pentru toate echipele lumii, în căutările lor de autoperfecționare. Dar poate oare echipa Braziliei să fie un exemplu de acest fel? Pot fi folosite mijloacele sale și de alte echipe dormice să urce spre culmile performanței? Din păcate, dacă avem în vedere mijloacele cu totul speciale și proprii numai echipelor braziliene, cu care Pelé și compania și-au realizat performanțele, trebuie să răspundem negativ la aceste întrebări, cel puțin în ce privește echipele europene. De aceea credem că, cel puțin sub acest aspect, echipa Braziliei nu a făcut un serviciu prea folositor fotbalului prin cîștiga-

rea titlului suprem, chiar dacă spectacolul tatei jocului său a cucerit multe inimi și sedus mulți specialiști.

Dacă acest fotbal la modul brazilian ar fi singurul care să ducă la marea performanță atunci ar fi poate mai bine ca fotbalul în Europa să-și ațime ghetele în cui și să se apere de alte sporturi, în care calitățile și condițiile lor de pregătire le mai lasă speranțe de mperformanță. Ca să-i egaleze pe jucătorii brazilieni cu mijloacele specifice lor, pare azi întreprindere imposibilă, cel puțin pe bătrînul continent.

Se pare, însă, că, din fericire, acest joc brazilian, spectacol grandios de perfecțiune tehnică, nu este totodată și unicul mod de a ajunge la marea performanță. Fotbalul, resursele sale inepuizabile de învoire, oferă mereu soluții noi și are desigur și soluții pentru contracararea eficienței braziliene. Fotbalul european se pare că mai are mari posibilități de perfecționare nu numai pe calea perfecționării tehnice, dar mai ales printr-o mai bună organizare a jocului, prin îmbunătățirea pregătirii atletice, care să-i permită confruntarea cel brazilian în domenii în care acesta este vulnerabil: tempo, angajament și, posibil, gînd tactic. Chiar dacă aceste posibilități nu au fost valorificate suficient în condițiile mexicane unde echipele europene s-au epuizat reciproc și au jucat complexe cu echipa Braziliei, permițînd acesteia să-și impună timpul convenea, le mai rămîne europenilor consolarea revanșe viitoare. În sport învinsul e mereu drept la apel, iar supremația nu durează de obicei multă vreme. Aceasta este consolarea învinsilor.

Să sperăm că revanșa nu va fi prea îndepătată și atunci cînd îi va veni scadața, prin echipele cu un cuvînt hotărîtor se va afla echipa noastră, potrivit promisiunii luate pe timpul jocului prestat sub cerul Guadalajarei.

Sub aspectul dezvoltării viitoare a fotbalului în lume, se pare, totuși, că recrudescența rivalității între echipele europene și sudamericane constituie un stimulent binevenit.

N. BRASOVEAN

OINA
BASSE-BALL
CRICKET

JOCURI
ÎNRUDITE ?

Oina, sportul nostru național, se erde în istoria neamului românesc. oricării vremurilor de demult semăază în hrisoavele lor că plăieșii i Ștefan cel Mare și arcașii lui Șhai Viteazul se constituiau, între ouă expediții împotriva năvălitor otomani, în cete care se «chi-au» cu mingea.

Tradiția și regulile jocului cu mîna minusculă s-au transmis din generație în generație. Și astăzi, încă poposești într-un sat de munte, și întâlnești oameni cu părul nins care vor vorbi cu înflăcărare despre drăcica lor joacă din copilărie pe are o numeau **Matca mare, Hoăciu, Hîlca sau Moina.**

De vreo două decenii un regulat bine întocmit și un calendar sportiv, de la un an la altul mai botat în evenimente, asigură oinarilor activitate competițională ritmică, doma întrecerilor de baschet, de andbal, de volei și din alte discipline. Oina a devenit un joc atractiv, ecare «prindere» îndeminatică, fieare jucător țintit cu abilitate, circulația rapidă a mingii, și măiestrele vituri cu bastonul fac pe pasionații spectatori să tresalte de înclînare, să aplaude frenetic.

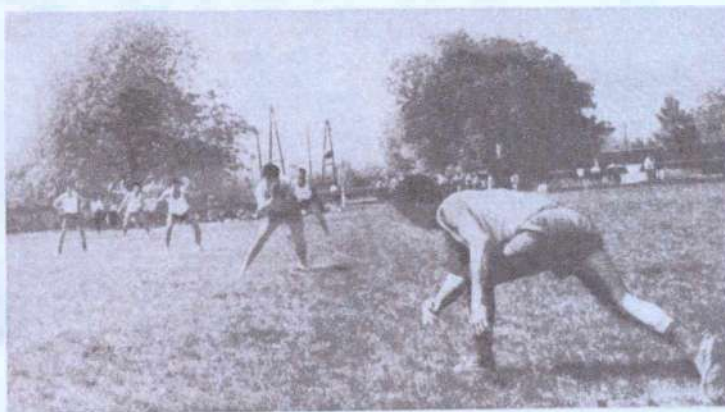
Surprinzător este însă faptul că acest străvechi joc românesc are emente comune și cu sporturi pecifice altor țări, îndeosebi cu basse-ballul și cu crichetul.

Basse-ball-ul se joacă pe echipe are, ca și la oină, se află o repriză «bătaie» și alta la «prindere». rinderea și pasa, cursele în teren u singura deosebire că în basse-ball nu se țintește jucătorul, acesta ind din contră obligat să încoare cele patru colțuri ale careului), astonul, serviciul și bătaia mingii u diferența că în jocul de oină se ervește mingea pe «verticală» de

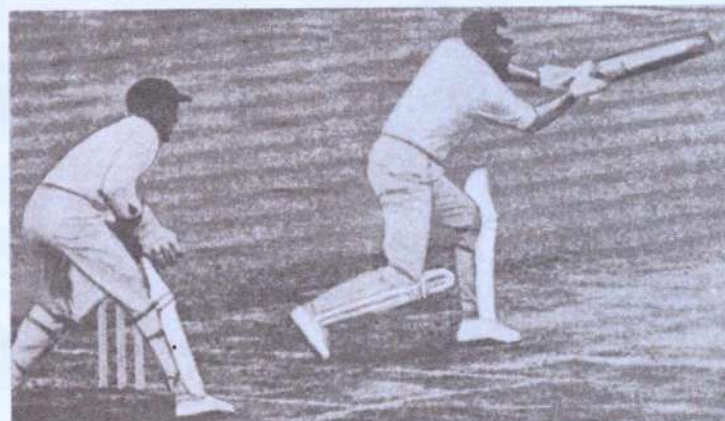
un coechipier, în timp ce în basse-ball lucrul acesta se face pe «orizontală» de către un adversar, si-tuat la o distanță de 17 m). Iată nu-mai cîteva din asemănările oinei cu popularul sport din America. Cele-lalte reguli ale basse-ball-ului sînt însă mult mai complicate decît ale oinei, iar din cauza Inverșunării cu care își dispută înțîietatea, forma-țiile sînt echipe ca la hochei. Deși e răspîdit și în alte țări, americanii socotesc basse-ball-ul ca sportul lor național. Pentru a respecta însă adevărul istoric, trebuie spus că basse-ball-ul provine de fapt din Anglia. Dar englezii nu și-l reven-dică, întrucît sînt mîndri (poate mai mult decît de fotbal sau de o altă disciplină pe care au practicat-o ei prima oară) de crichet, sportul național al insularilor. Jocul acesta este extrem de lent (partidele internaționale de pildă, durează uneori cîte 5 zile) și se rezumă la un lung duel între apărare și atac. De obicei, din toată echipa în apărare, stau pe teren doar doi jucători, postați în fața porților, ceilalți așteptîndu-și rindul la vestiare, în timp ce forma-ția în atac se află toată în acțiune, încercînd să marcheze. Echipele sînt alcătuite din cîte 11 sportivi și se servește mingea aproape identic ca la oină.

Iată deci, cîte asemănări între basse-ball, crichet și sportul nostru național.

«Oina, ne-a spus însă maestrul emerit al sportului, ing. **Costel Ian-cu**, care a asistat la multe meciuri de basse-ball și crichet, este mai frumoasă, mai dinamică, are mai mult fast de joc sportiv».

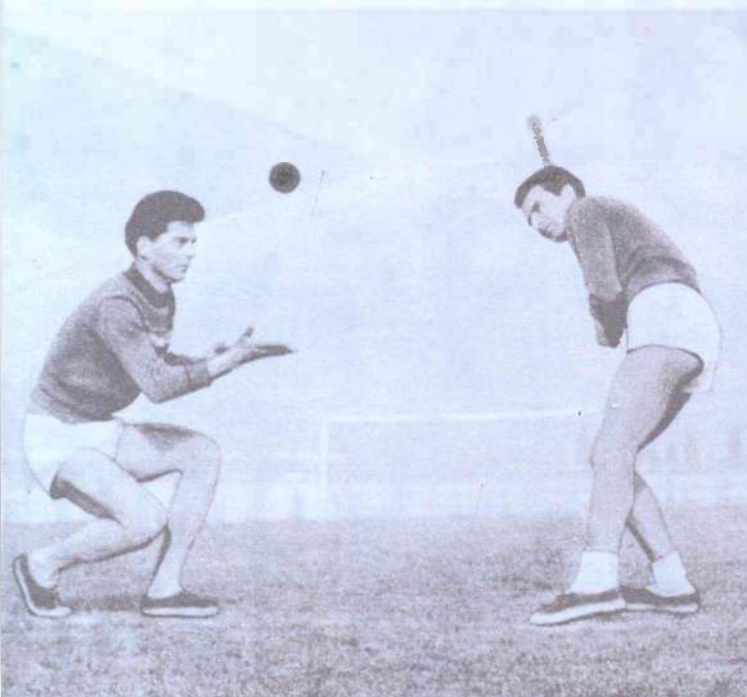

Acțiune a echipei de oină la «prindere»: ultimul marginaș pe culoarul de întoarcere a tras năprasnic în adversarul prins în careu, căruia regulamentul îi permite să se apere numai cu palmele.

«Bătaia mingii» la cricket

«Bătaia mingii» la oină

«Bătaia mingii» la basseball

Tr. IOANIȚESCU

S. COVALIOV și
I. PATZAICHIN

CEI MAI BUNI CANOIȘTI DIN LUME !

După Xochimilco (Mexic)
ei au adus
ROMÂNIEI
o nouă medalie
de aur
pe apele
de la
Bagswaerd
(Danemarca)

SPOR

Foto: Paul ROMOȘ